

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић Тајни живот прича сакривен иза корица књига

Ова књига се састоји од 14 прича, а главни јунаци су саме приче. На почетку је „Уводна“, која се буни што је прва, а последња „Крај приче“ жали се што јој писац мења крај. Од „Уводне приче“ научићемо како да користимо библиотеку уз корисне савете. Од „Краја приче“ сазнаћемо да све има крај, али је важно да је крај леп.

„Размажена прича“ има примедбе на вука који имам буве. Када јој писац удовољи и избаци вука, она је опет незадовољна, јер јој вук сада недостаје. Увређени вук има захтев, да би се вратио, нека га писац научи да чита, јер је неписмен. О незналици вуку још мало у „Ко чита - не скита“.

Најбрже сам прочитала „Причу која бежи“, јер је то празан лист са насловом. Ово ме је баш насмејало! У „Причи о рупи“, нисам очекивала да станица књиге има рупу, кроз коју сам могла да читам следећу причу, све вирећи. У њој краљ поједе слаткише за забаву, па се куварица наљути на њега. „Алергичну причу“ сам добро разумела, јер сам и ја алергична на кикирики и грашак, али мени не помаже изговор или замена, морам да пазим.

„Прича која не зна саму себе да заврши“, нема крај. У њој промаја уђе у кућицу од пужа и жали се да јој је тесно. Када се пуж врати кући из Мексика, посвађа се са промајом, па она коначно оде. Крај приче је на крају књиге, од испремештаних слова!

„Исте приче“ су о витезу који је кренуо да убије змаја, али је на путу задремао, па се од његовог прегласног хркања змај уплашио и побегао. Једну од њих је писац променио, додао још једног витеза, а избацио змаја.

У „Празној причи“ се ради о осећају празнине, па се прича саветује са доктором, о томе каква жели да буде, да би се осећала испуњено. Одлучила је да жели да буде прича о меди, кога је доктор изгубио. „Прича коју нећу да напишем“ је ипак написана, о оној двојници што су певали, једном који је зевао, писцу који је на клупи седео и Непознатој појави. Зевомир је из „Приче од које се зева“, он заборави да стави руку на уста када зева, па успава све око себе.

Највише ми се свидела прича „Господин зид“, јер је о томе да и најружније може да се поправи у нешто лепо. На једном зиду биле су написане ружне речи, али је уметник преко тога насликао мурал. Имао је изложбу преко пута и када је видео наружен зид, одлучио је да искористи свој таленат и прекрије просте речи лепом сликом. Тако креативни људи чине свет лепшим и бољим за све нас.